

Urve Tauts – täiuslik hääletämber teenis maestro imetluse

03.11.2015

<http://www.parnupostimees.ee/3383807/urve-tauts-taiuslik-haaletamber-teenis-maestro-imetluse>

Urve Tautsi täiuslik hääletämber ja lavaline võlu on püsinud kaua publiku kõrvus. Tema esitused on salvestatud ja kuuluvad vokaalkunsti kullafondi. 24. septembril 2014 toimus Estonia talveaias Urve kaksikplaadi esitus, kus maestro Neeme Järvi tunnistas, et oli kuulunud plaati poole ööni ja imetlenud, missugune uhke laulja meil on.

Urvel on oma elust toredaid lugusid kõnelda.

Eboli aaria ooperist “Don Carlos” oli Urve Tautsi leivanumber – ta on laulnud seda aariat peaaegu igal aktusel ja kontserdil. Ükskord külalisesinemiste ajal, kui lauljat enne esinemist tutvustati, jäi Urve seda kuulama.

“Läksin lavale ja alustasin teisest fraasist, mis on ju hoopis teistsuguse rütmiga, siis ehmatasin ja jäin vait,” kirjeldab ta. “Eri Klas nägi ja võttis kohe orkestri “maha”, pööras publiku poole ja ütles: sama raha eest uuesti. Ja niisugust marulist aplausi, mis pärast aaria lõppu saalist tuli, ei unusta.”

Urve meenutab, et kunagi oli Estonias üks teatrikass, kes magas alati valvelauas radiaatori peal. Kõik silitasid ja toitsid teda. “Sa kujuta ette, meil oli ühel öhtul “Figaro pulma” etendus ja Georg Ots – ta oli ju igavene vigurivänt – viskas selle kassi keset etendust lavale, mulle voodisse. Ma ei saanud naeru pidama, aga kass ehmatas ja pani padavai lava taha,” jutustab ta. “Järgmisel “Figaro pulma” etendusel kassi radiaatori peal istumas enam ei nähtud. Sa vaata, kui tark!”

Kui Urve Tautsi õpilane, lauljanna Pirjo Levandi “Mustlasparunis” rolli tegi, öeldi, et nüüd on laval kaks Urvet: väike ja suur. Ja mitte sellepärast, et õpilane ja õpetaja, vaid nad on väga sarnased.

Pirjo ema ja Urve olid Pärnus Koidula koolis klassiõed. “Kui Pirjol oli südame peal mure, mida emalegi ei tihanud rääkida, küsis vaikselt minu käest,” lausub Urve.

Urvel on kaks õde. Elve on klaasikunstnik ja laulnud samuti Estonia ooperikooris. Lilja oli Pärnus Rütli tänava hallis majas apteegis raamatupidaja, tantsis ja laulis noorena töökollektiivi pidudel ja ütles naljaga pooleks, et tema see õige primadonna ongi. “Meie mammal polnud aega teatris käia. Ta kiitis alati, et ei peagi minema, sest teater käis kodus. Käänasime ja väänasime Liljaga end ja laulsime iga päev duette,” meenutab Urve oma lapsepõlveaegseid katsetusi.

Urve abikaasa oli tromboonimängija, orkestreerija ja helilooja Ülo Raudmäe, kes on kirjutanud “Pipi Pikksuka” muusikagi Ülo Vinteriga kahasse. Titrid ehk Pipi kõnepruugis tedretähed mõtles välja Urve pisike tütar Ave.

Tavaliselt tunneb Urve asju ette ja teab ka hiljem, miks nii läks, nagu läks.

Alternatiivmeditsiiniga tegelejana aitab ta nii ennast kui teisi käte pealepanekuga, tütar Avega pikendasid nad sel moel Urve ema elu poolteist aastat.

Nüüd, kui laulmist ja õpetamist enam ei ole, kipub Urve igal võimalusel Võsule. Koos Üloga ostsid nad sinna kunagi suvila arhitekt Mart Pordi käest.

“Mul peavad käed olema kogu aeg mullas, siis ei valuta ükski liiges. Aga kui tulen linna ja mõtlen, et puhkan veidi, siis juba tunnen: siit valutab ja sealt pistab,” muigab oma eaga kaasas käivate hädade üle kunagine sportlik ooperiprimadonna.